

да говори и непрѣстанно за храмътъ си, за партикътъ, за олтарътъ, за настоятелитъ и служителитъ, за лѣвото и десното крыло; тъй що за да ѱ уталожатъ, доведохъ архитектонъ и работници, и натурахъ всичкитъ планове на леглото ѱ. Най послѣ слѣдъ три часа разговоръ, по заспа малко, и като ся събуди поиска да вы види Г-не Маркьоне, тука Алень сведе главъ и очи) и за туй ми заповѣдахъ да дойдъ да вы намѣрихъ. Види ся че иска да ся съвѣтува съ васъ за партикътъ.

Това нечакано извѣстіе мя ввѣрли въ истинско прѣхласваніе. Но като прѣввѣрляхъ прѣзъ умъ придирыкътъ си и спомаганъ отъ разбърканытъ Аленовы свѣдѣнія, сполучихъ да разберъ това което подиръ малко научихъ на здраво. Както и другъ пѣтъ казахъ, работата на г-жъ Порое едно по друго бѣше зела двоинъ характеръ; и първо клонеше къмъ нейъ и къмъ еднакъ голѣмъ кастилскъ кѣщъ; а второ къмъ онѣзи които бы спечелили сѣдбѣтъ и самыйтъ Испанскый, дворъ. Като прѣвравяхъ древноститъ на Пороевытъ два мѣсеца прѣди трѣгваніето ми, намѣрилъ бѣхъ единъ любопытенъ записъ който прѣписвамъ тукъ както си бѣше:

„ Донъ Филиппъ милостію Божіею царь Кастилскый, Ліонскый, Арагонскый, на двѣтъ Сицилии, Іерусалимскый, Наварскый, Гренадскый, Толедскый, Валентійскый, Галлиційскый, Маі-